

Til skatteinspektørene

1. Merverdiavgiftsloven § 2 jfr. § 62. Avgift ved innførsel av regnskapsdokumenter m. v.

Et rederi mottar fra utlandet agentregnskaper, kopier av konossementer, manifeste, rapporter, hyreregnskaper, bilag og oppgaver fra rederiets skip.

I skriv av 28. mai 1970 til Tolldirektoratet ga Finansdepartementet uttrykk for at regnskapsmateriale o. l. som nevnt ovenfor, ikke kan anses som vare etter merverdiavgiftsloven § 2 og at det således ikke foreligger avgiftsplikt etter lovens § 62 ved innførsel av slike dokumenter.

2. Merverdiavgiftsloven § 5, første ledd, nr. 1, litra a) Keramikeres omsetning.

I skriv av 7. januar 1970 til Finansdepartementet uttalte skattedirektøren blant annet:

"Bestemmelsen i lovens § 5, første ledd, nr. 1, litra a) samsvarer med bestemmelsen i det tidligere avgiftsvedtaks § 8 nr. 10. Etter begge avgiftssystemer faller omsetning fra kunstmalere og billedhuggere av egne kunstverk utenfor avgiftsområdet.

I rundskriv nr. 264 vedrørende omsetningsavgift av 4. mai 1953 fremgår det at Finansdepartementet har avgjort at likestillet med nevnte kunstformer skal anses:

"b) Kunstnerisk utførte skulpturer, relieffer og andre rene prydgjenstander i keramikk. Unntaket gjelder ikke hvis gjenstanden har karakter av brukskunst."

Det synes naturlig å bruke samme avgrensning for nevnte bestemmelse i merverdiavgiftsloven, slik at keramikeres omsetning av kunstnerisk utførte skulpturer, relieffer og andre prydgjenstander i keramikk faller utenfor området for merverdiavgiften så fremt gjenstandene ikke er å anse som brukskunst."

I skriv av 23. juli 1970 sluttet Finansdepartementet seg til skattedirektørens ovennevnte uttalelse.

3. Merverdiavgiftsloven § 10 jfr. § 2. Spørsmål om et sameies utleie av fiskerett kan anses som næringsvirksomhet, når virksomheten kun består i utleie av retten.

I skriv av 9. oktober 1970 til en advokat uttalte Finansdepartementet:

"En viser til Deres brev av 21. september d. å. med forespørsel om et sameie som leier ut fiskerettigheter skal svare utgående avgift av leien. I Deres brev er bl. a. uttalt:

"En eventuell avgiftsplikt må derfor bygge på at sameiets utleievirksomhet er å karakterisere som næringsvirksomhet i relasjon til loven om merverdiavgift.

Sameiet eier naturherligheter, fiskerettigheter. Det er intet gjort for å gjøre disse attraktive for leiere. Det har således ikke bygget noen hytter for dem, og det har heller ikke ordnet med roere. Alt som må gjøres for å utnytte fisket, har leierne selv måttet sørge for.

Heller ikke har selskapet gjort noe for å få tak i leiere. Også for såvidt har det vært passivt. Det er leierne som har kommet til det."

Etter det opplyste utgjør de samlede leieinntekter kr. 102. 000, -.

Finansdepartementet antar at sameiet må anses som næringsdrivende etter merverdiavgiftslovens § 10. Sameiet plikter å la seg registrere for sin utleievirksomhet og skal svare avgift av sin omsetning etter merverdiavgiftsloven § 13, første ledd, jfr. § 2."

Skattedirektøren antar at avgjørelsen vil gjelde uten hensyn til om en eller flere av sameierne er registrerte næringsdrivende.

4. Merverdiavgiftsloven § 11 jfr. § 13, annet ledd, nr 10 og § 70. Søknad om avgiftsfritak for servering i sykehoteller.

Etter sykehusloven administreres sykehotellene av fylkene. Hotellene er under full offentlig kontroll og utgiftene til opphold for pasienter dekkes av syketrygden og fylkes-sykehusene.

I skriv av 13. juli 1970 tok Sosialdepartementet opp spørsmålet om serveringen i omhandlede hoteller kunne fritas for avgift.

I skriv av 17. september 1970 til Finansdepartementet uttalte skattedirektøren bl. a.

"Omhandlede omsetning av mat i sykehotellene må anses som avgiftspliktig servering etter merverdiavgiftsloven § 13, annet ledd, nr. 10. At vederlaget for serveringen i dette tilfelle betales av andre enn de som har opphold på stedet, kan ikke tillegges noen betydning."

I skriv av 29. september 1970 til Sosialdepartementet uttalte Finansdepartementet:

"Finansdepartementet slutter seg til skattedirektørens uttalelse og finner ikke å kunne innføre bestemmelser om avgiftsfritak for servering i sykehotell."

5. Merverdiavgiftsloven § 11 jfr. §§ 14 og 70. Søknad om rett til avgiftsfrie uttak av jordbruksprodukter til pasienter og betjening ved sykehus.

Ved de psykiatriske sykehus er mange av pasientene beskjeftiget med gårds- og gartnervirksomhet som er tilknyttet sykehuset. Flere sykehus har felles husholdning for betjening, pasienter som driver jordbruksarbeid og de øvrige pasienter.

I henvendelse av 6. januar 1970 fra Norges By- og Herredsforbund ble det anført at det i praksis vil være vanskelig å foreta en korrekt fordeling av uttatte produkter fra jordbruksvirksomheten mellom nevnte grupper. På dette grunnlag søkte forbundet om fritak for å betale avgift ved uttak av jordbruksprodukter til slik anstalthusholdning hvor også betjening og pasienter som ikke deltar i jordbruksvirksomheten inntar sine måltider.

I skriv av 24. juli 1970 uttalte Finansdepartementet:

"Finansdepartementet finner ikke å kunne fritta de psykiatriske sykehus for å betale merverdiavgift i samsvar med bestemmelsene i merverdiavgiftslovens § 14."

6. Merverdiavgiftsloven § 13, annet ledd, nr. 3 jfr. § 17, første ledd, nr. 3. Avgiftsplikten for postekspedisjoner med tog og skip.

Postvesenet leier postekspedisjoner på jernbane, lokalruteskip og hurtigruter. Disse består av rom som er utstyrt med sorteringsreoler og nyttes som arbeidsrom for postfunksjonærene. Videre leies ett eller flere pakningsrom hvor ferdigpakket post oppbevares. På skip inkluderer leieforholdet også sovelugarer.

I skriv av 30. april 1970 uttalte Finansdepartementet:

"Finansdepartementet antar at det her er tale om partiell utleie av henholdsvis jernbanevogn og skip og at utleien er avgiftspliktig etter merverdiavgiftslovens § 13, annet ledd, nr. 3. Når det gjelder utleie av sovelugar på skip, antar en utleien må anses avgiftsfri etter merverdiavgiftsloven § 17, første ledd, nr. 3."

7. Merverdiavgiftsloven § 13, annet ledd, nr. 6 jfr. investeringsavgiftslovens § 3.

Merverdiavgift/investeringsavgift ved masseforsendelser m. v.

I skriv av 9. juli 1970 til skatteinspektøren uttalte Finansdepartementet:

"Under forutsetning av at den konkrete avtale er slik å forstå at oppdragsgiveren betaler for å få utført en distribusjonstjeneste, skal det ikke særskilt svares merverdiavgift av adressering av konvolutter, falsing, bretteing, stifting og ilegging av brosjyrer, brevark o.l., da en antar dette må ses som ledd i distribusjonsfirmaets forberedelse av utsendelsen.

Oppdragsgiveren har fradragsrett for inngående avgift. Han skal ikke svare investeringsavgift ved kjøp av distribusjonstjenesten. Holder oppdragsgiveren konvolutter, skal han svare investeringsavgift ved anskaffelsen av konvoluttene, jfr. § 3 i lov om avgift på investeringer m. v. Holder distribusjonsfirmaet konvoluttene, skal dette svare investeringsavgift ved anskaffelsen.

Dersom det foretas isolert kjøp av tjeneste med falsing, stifting og andre tjenester som består i arbeid på vare, skal den som anskaffer tjenesten og er registreringspliktig, svare investeringsavgift, jfr. investeringsavgiftsloven § 3. Det skal ikke svares investeringsavgift ved kjøp av frimerker til porto".

8. Merverdiavgiftsloven § 17, første ledd, nr. 1 litra a) jfr. § 13, første ledd. Salg av fiskefartøy til opphugging.

I skriv av 13. august 1970 til en skatteinspektør har skattedirektøren uttalt at unntaket i merverdiavgiftsloven § 17, første ledd, nr. 1, litra a) ikke kommer til anvendelse når fiskefartøy over 25 bruttoregistertonn selges til opphugging, og at avgiftsplikt i slike tilfelle foreligger etter lovens § 13, første ledd.

9. Merverdiavgiftsloven § 21 jfr. § 25. Fradragsrett for inngående avgift vedrørende ansattes telefon.

I skriv av 30. juni 1970 til en næringsdrivende uttalte skattedirektøren:

"Inngående avgift som ikke kan legitimeres ved bilag er ikke fradragsberettiget, jfr. lovens § 25. Etter Finansdepartementets forskrifter av 14. oktober 1969 om innhold av salgsdokumenter m. v., skal navnet på den som mottar varen eller tjenesten være oppført i salgsdokumentet, og det er bare vedkommende som i prinsippet har fradragsrett for den avgift som er beregnet. I de tilfelle hvor firmaet holder telefon for sine ansatte, vil fradragsføringen av inngående avgift kunne gjennomføres ved at firmaet tegner seg som abonnent for de ansattes telefoner, slik at teleregningen tilstilles firmaet direkte.

Forholdet kan muligens også ses slik at firmaet i realiteten er abonnent, men v/ den enkelte ansatte som nyter godt av fri telefon. Som en midlertidig løsning vil en derfor ikke motsette seg at registrerte firmaer fradragsfører inngående avgift på teleregninger som er tilstillet de ansatte. Forutsetningen for gjennomføringen av en slik ordning vil være at den enkelte ansatte overleverer teleregningene i original eller kopi til firmaet, og at den ansatte vedlegger en erklæring hvor det gis en henvisning til vedkommende teleregning, samtidig som det gis bekreftelse på at vedkommende ansatte ikke er registrert i avgiftsmanntallet og derfor ikke har gjort fradrag for inngående avgift."

10. Merverdiavgiftsloven § 29 jfr. §§ 21 og 28. Forhåndsregistrering m. v.

I skriv av 29. juni 1970 til et landbruksinstitutt uttalte skattedirektøren bl. a. :

"En antar at utgående merverdiavgift som ikke-registrert produsent har mottatt ved levering til samvirkelag o.l., jfr. forskrifter av 12. mars 1970, ikke skal innbetales til staten som følge av at produsenten senere blir registrert.

På den annen side antar en at næringsdrivende som blir registrert, ikke vil ha noen umiddelbar rett til å foreta fradrag for inngående avgift som er betalt før registrering er skjedd, jfr. lovens § 21. I Ot. prp. nr. 17, side 58 er det imidlertid uttalt at det kan foretas tilbakebetaling av eller tillates gitt fradrag for inngående avgift på kjøp i perioden fra start til registrering. En regner med at avgiftsmyndighetene må foreta en konkret vurdering i de enkelte tilfelle.

Uheldige virkninger av forhold som nevnt ovenfor, vil for øvrig bli begrenset ved at næringsdrivende som investerer for fremtidig produksjon, kan bli registrert ved etablering, dersom det er på det rene at hans omsetning senere vil overstige kr 6 000,- i en periode på 12 måneder.

Behovet for slik registrering vil bli vurdert i hvert enkelt tilfelle av vedkommende skatteinspektør med adgang til anke til høyere instans (skattedirektøren) etter forvaltningslovens regler."

11. Merverdiavgiftsloven § 45 og investeringsavgiftsloven § 7 jfr. regnskapsforskrifter av 20. august 1969. Bokføring av investeringsavgift på omkostninger.

I skriv av 14. september 1970 til en revisor uttalte skattedirektøren:

"En går ut fra at beregnet investeringsavgift av driftsutgifter vanligvis vil bli bokført på kontiene for de driftsutgifter som den beregnede avgift gjelder. Jfr. artikkel av statsautorisert revisor Ragnar Nitschke i Tidsskrift for Revisjon og Regnskapsvesen nr. 1/1970, side 34, andre spalte, andre avsnitt. Skattedirektørens forskrifter av 20. august 1969 om regnskapsplikt og bokføring for næringsdrivende som kommer inn under bestemmelsene i lov om merverdiavgift m. v., inneholder imidlertid ingen bestemmelse om at beregnet investeringsavgift av driftsutgifter skal bokføres på de respektive konti for driftsutgifter som den beregnede avgift gjelder. En antar derfor at beregnet investeringsavgift av driftsutgifter om ønskelig kan bokføres på en særskilt konto i regnskapet, hvis dette finnes praktisk."

12. Merverdiavgiftsloven § 75 jfr. overgangsreglene § 24. Fradrag for alminnelig omsetningsavgift vedrørende varer på lager pr. 31. desember 1969.

I skriv av 7. juli 1970 til Finansdepartementet uttalte skattedirektøren at § 24 i forskrifter av 12. desember 1969 om overgangsregler må anses uttømmende, slik at det bare er næringsdrivende som omfattes av oppregningen i pkt. 2 i nevnte § 24 som på nærmere vilkår kan kreve fradrag for alminnelig omsetningsavgift av innkjøpsverdien av varer på lager 31. desember 1969.

I skriv av 21. juli 1970 sluttet Finansdepartementet seg til skattedirektørens forståelse av nevnte bestemmelse.

En peker for øvrig på at ovennevnte pkt. 2 i forskriftenes § 24 ved en inkurie også nevner tannteknikere. Det fremgår imidlertid av merverdiavgiftsloven § 5, første ledd, pkt. 1, litra b) at tannteknikeres omsetning av varer som brukes i syke- og tannpleien faller utenfor avgiftsområdet, og det blir således ikke tale om refusjon av alminnelig omsetningsavgift vedrørende slike varer for tannteknikere. Det vises til siste avsnitt i sten-silert skriv til skatteinspektørene av 19. januar 1970, jnr. S - 8185/70.

Oslo, 30. november 1970

Thor Refsland
fung. underdirektør

O. Fr. Wiencke